

Stavgång

av Anita Sahlin
som läste dikten på Pubaftonen 19 februari 2020

Tog mej en tur med gästvarna
efter att ha tittat snett på tidningstravarna.
För vädret var vackert och solen sken
det gick ej att sitta stilla med oroliga ben.

Det första jag hörde var vattnet som rann,
det var snön som smälte och sakta försvann.
Stod stilla en stund och titta och log,
så mycket som är vackert, man får aldrig nog.

Jag ökade takten en liten stund
men kom ganska snart nog underfund.
Man skall ej ha så brått och hasta och sno
då ser man ej det vackra, som när skatan bygger bo.

En skata är så vacker att titta på
ibland är den grön, och ibland är den blå.
Den är inte bara svart och vit
kolla riktigt noga, när den kommer på visit.

Jag stannade till för jag hörde en sång
förstod att en talgoxe var på gång.
Tittade upp och såg på en gren
där satt den och sjöng, på sina smala ben.

Det är väldigt underligt det som händer i naturen
så bråttom dom har både blommorna och djuren.
Dom har så liten tid, för att hinna med allt
innan det åter blir frost och kallt.

Gick så vidare i lagom takt
och tänkte – bäst att vara på min vakt.
I fall den stora älgen tittar fram
han lurar säkert bakom någon lagom grov stam.

Jag vet att det finns en ko med två kalvar
bäst att titta noga så inte jag slarvar.
För möta dom ensam jag inte vill
så jag måste skynda på, och inte stå still.

Så färden gick vidare och mot hemmet det bar
stannade vid min sons hus – och gissa vad där var?
Små snödroppar så vita som där titta fram
stod en stund och njöt – och jag kände ingen skam.

Det finns så mycket vackert att glädjas åt
man blir så varm i hjärtat, och vill falla i gråt.
Små ögonblick av lycka en liten stund
dem kan man ta tillvara på och ha som en grund.

Vad härligt det var att komma ut
jag tänkte att snart är nog vintern slut,
För marssolen lyste, allt kändes så skönt
nu väntar jag bara på att allting skall bli grönt.